

jím § 5 ohledně placení pensijního příspěvku. Tvrzení stížnosti, že tu jde o pouhou manipulaci odvádění příspěvku toho, jež obec jest povinna svém zaměstnanci opět nahraditi, nejen nemá v jasném znění cit. § 5 nejmenší opory, nýbrž jest i v přímém rozporu s parifikační zásadou vyslovenou v § 3 téhož zák.

Z těchto důvodů slušelo tedy i v tomto směru stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3376.

Obecní úředníci: I pro obec s méně než 3000 obyvateli platí předpis § 19 č. IV zák. č. 443/1919 o příbytečném ob. úředníkům.

(Nález ze dne 18. března 1924 č. 4330/23)

V ě c: Antonín Ch. v R. proti zemskému správnímu výboru v Praze o zařazení a příbytečné.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: St-l, který odešel dne 31. srpna 1920 jako tajemník města U. do výslužby, žádal dne 6. května 1922 dodatečně, aby byl dnem 1. září 1919 zařaden co do služného resp. výslužného do IX. hodn. třídy 2. plat. stupně a aby byl naturální byt, jehož v činné službě požíval na radnici, oceněn ročně na 300 K a zbytek příbytečného za čas od 1. září 1919 do 31. srpna 1920 per 1423 K 20 h aby mu byl vyplacen hotově.

Nároky tyto byly usnesením měst. zast. v U. z 27. května 1922 zamítnuty a usnesení to bylo ke stížnosti Ant. Ch. instančně potvrzeno, a to nař. rozhodnutím s odvoláním na to, že město U. má podle posledního sčítání lidu (15. února 1921) jen 2897 obyvatel, jakož i na správné důvody rozhodnutí 2. stolice.

Ve stížnosti na nss dovozuje st-l, že nař. rozhodnutím byl porušen zákon — —.

Žal. úřad . . . zdůraznil, že město U. má podle posledního sčítání lidu toliko 2897 obyvatel. Tím poukázal zřejmě na ustanovení § 42 zák. č. 443/1919 . . ., dle něhož mohou obce, které nemají 3000 obyvatel, určovati samostatně základní služné svých úředníků, ale tak, že služné v obcích, které mají aspoň 1500 obyvatel, musí se svou výší u úředníků, kteří — jako st-l — nevykázali podle podmínek konkursu vyšší kvalifikaci, rovnati aspoň ročnímu základnímu služnému 3. stupně X. třídy dosavadního systému hodnotných tříd úředníků státních. Podle zmíněného předpisu § 42 zák. č. 443/1919 platí dále v obcích s méně než 3000 obyvateli v ostatním (tedy i co do příbytečného) všechna ustanovení zák. č. 443/1919, zejména i jeho § 19 č. IV, že úředník definitivní má nárok na příbytečné, jež se vyměřuje v obcích, majících do 5000 obyvatel, 20%, že však úředník, který přijal od obce byt naturální, nároku toho nemá, na kterýžto předpis rovněž poukázala již osk ve svém cit. zamítavém rozhodnutí, dodávajíc, že st-l po dobu své služby proti přidělenému naturálnímu bytu nečinil námitek.

St-l, který zřejmě trvá na tom, že pro něj jsou rozhodnými předpisy zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., neběře nař. rozhodnutí v odpor pro-

to, že předpoklad, z něhož žal. úřad vycházel co do počtu obyvatel města U., neodpovídá skutečnosti. Tím však zároveň přiznává i správnost důsledků, které z něho dle zák. č. 443/1919 plynou a které vyřklo také již rozhodnutí II. stolice, jež bylo předmětem přezkoumání žal. úřadu a jím bylo z jeho správných důvodů potvrzeno.

St-1 přes to trvá na svém nároku v obou směrech a odůvodňuje nárok na zařazení do IX. hodn. tř. 2. stupnice platové v podstatě tím, že měl při vydání zákona č. 443/1919 více než 30 letou službu, do níž vstoupil po více než 5 leté praxi, takže i bez absolutoria střední školy dosáhl nároku na ono zařazení jako vedoucí konceptní úředník města U. Tím asi naráží na ustanovení § 41, odst. 4 cit. zák., dle něhož úředník slouživší déle než 20 let od platnosti tohoto zák. zpět počítaje, není povinen prokazovati praxi, které nabyl před ustanovením do služby u obce, aby dosáhl výhody, zabezpečené jemu §em 19 II. zák. (počáteční základní služné).

Ale st-1 tu přehlíží, že ustanovení § 41 platí toliko pro místa, mající aspoň 3000 obyvatel, neboť pro obce, mající méně než 3000 obyvatel, dány jsou co do základ. služného úředníků výjimečné předpisy § 42 a že se ho tedy již pro to dovolávati nemůže, — jak vysloveno bylo nepřímou i v nař. rozhodnutí tím, že byl v něm důraz kladen na počet obyvatelstva nedosahující 3000.

Nárok na příbytečné v hotovosti, resp. na sumu, o kterou prý zákonně příbytečné převyšuje skutečnou cenu 300 Kč používaného bytu naturálního, snaží se st-1 odůvodniti poukazem na to, že sice bydlel po dobu své služby v naturálním bytě obcí mu propůjčeném, že však po vyhlášení zák. z 23. července 1919 žádal za vyplácení příbytečného v penězích po srážce hodnoty naturálního bytu, ale byl nucen, když obec mu výplatu příbytečného odepřela, setrvati zatím ve svém stísněném bytu.

Tím však doznává st-1 sám, že na konec přece jen přijal a podržel od obce naturální byt, nepodniknuv opravné kroky proti tvrzené neochotě obce, vyhověti jeho zákonnému požadavku.

Nastaly tedy i u něho důsledky, které cit. zák. v § 19 ad IV. s přijetím bytu naturálního spojuje, t. j. zánik nároku na příbytečné v penězích.

Je proto stížnost v obou směrech bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3377.

Policejní právo trestní. — Pozemková reforma (Slovensko): * V trestním řízení pro zanedbání soupisové povinnosti podle § 9 nař. č. 61/1920 jest další postup instanční posuzovati výhradně dle tohoto předpisu a nikoliv dle zák. čl. XX : 1901.

(Nález ze dne 18. března 1924 č. 1075).

Prejudikatura: Boh. 3330 adm.

V ě c: Emma R. v Nižní H. (adv. Dr. Eugen Pštross z Prahy) proti župnímu úřadu v Košicích o trestní nález pro nesplnění soupisové povinnosti.